

Προσωπογραφίες:Λουκίνο Βισκόντι

Συντάχθηκε απο τον/την Άννα Ειρήνη

Τετάρτη, 20 Μάρτιος 2013 08:44 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 20 Μάρτιος 2013 08:48

«Ήρθα στον κόσμο την ημέρα των νεκρών και αυτή η ημερομηνία με συνοδεύει σε όλη μου τη ζωή σαν κακός οιωνός» έγραφε ο Λουκίνο Βισκόντι, κόμης του Μοντρόνε, τελευταίος επίγονος μιας γενιάς αριστοκρατών που κινούσε τα νήματα στη Λομβαρδία για 200 χρόνια

Ο Λουκίνο Βισκόντι του Μοντρόνε (Luchino Visconti di Modrone), κόμης του Λονάτε Ποτσόλο (Μιλάνο, 2 Νοεμβρίου 1906 - Ρώμη, 17 Μαρτίου 1976) ήταν Ιταλός σκηνοθέτης του κινηματογράφου, του θεάτρου και της όπερα. Υπήρξε θεμελιωτής και βασικός εκφραστής του ρεύματος του ιταλικού νεορεαλισμού. Η θεματολογία του έργου είναι επηρεασμένη σημαντικά από προσωπικά βιώματα και επιμέρους πτυχές της προσωπικότητάς του, όπως η αριστοκρατική του καταγωγή, η μαρξιστική ιδεολογία του και οι ομοφυλοφιλικές του προτιμήσεις.

Ο Γατόπαρδος (1963), που βραβεύτηκε με τον Χρυσό Φοίνικα του Φεστιβάλ των Καννών, και ο Θάνατος στη Βενετία (1970) είναι ορισμένες από τις ταινίες που σκηνοθέτησε και τον κατέστησαν ευρέως γνωστό. Στα έργα του πρωταγωνίστησαν αρκετοί γνωστοί ηθοποιοί όπως η Άννα Μανιάνι, ο Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι, ο Αλέν Ντελόν, η Κατίνα Παξινού, ο Μπάρτ Λάνκαστερ και η Κλαούντια Καρντινάλε.

Ο Βισκόντι ήταν ένα από τα επτά παιδιά μιας από τις πιο πλούσιες οικογένειες της πόλης του Μιλάνου. Ο πατέρας του, Τζουζέπε Βισκόντι, καταγόταν από την αριστοκρατική οικογένεια των Βισκόντι του Μοντρόνε. Η μητέρα του, Κάρλα Έρμπα, ήταν αστή κόρη αυτοδημιούργητων βιομηχάνων. Ο νεαρός Βισκόντι μεγαλώνει σε καλλιτεχνικό περιβάλλον και από μικρό παιδί παρακολουθεί παραστάσεις λυρικού θεάτρου στην περίφημη Σκάλα του

Προσωπογραφίες:Λουκίνο Βισκόντι

Συντάχθηκε απο τον/την Άννα Ειρήνη

Τετάρτη, 20 Μάρτιος 2013 08:44 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 20 Μάρτιος 2013 08:48

Μιλάνου, ενώ στην οικογενειακή οικία παίζει μαζί με τα αδέρφια του σαιξπηρικά έργα. Ξεχωριστό θαυμασμό εκδηλώνει για το συνθέτη Τζιάκομο Πουτσίνι, το μαέστρο Αρτούρο Τοσκανίνι και το συγγραφέα Γκαμπριέλε ντ' Ανούντσιο, τους οποίους έχει την τύχη να συναναστραφεί, γεγονός που συμβάλλει στην απόφασή του να σπουδάσει μουσική και φιλοσοφία. Το 1926 υπηρετεί στο Ιταλικό Ιππικό και από το 1928 ασχολείται με την οργάνωση ιπποδρομιών.

Τα χρόνια στο Παρίσι

Το 1933 ο Βισκόντι ταξιδεύει στη Γερμανία και ζει από κοντά την άνοδο του ναζισμού. Στη συνέχεια, εγκαθίσταται στο Παρίσι όπου γνωρίζει και συναναστρέφεται τον Ζαν Κοκτώ και την Κοκό Σανέλ. Παράλληλα, εργάζεται ως βοηθός του σκηνοθέτη Ζαν Ρενουάρ στις ταινίες *Toni* (1935) και *Γεύμα στην Εξοχή* (*Une Partie de Campagne*) (1936). Στο Παρίσι η συναναστροφή του με μαρξιστικούς κύκλους και ο ενθουσιασμός του Λαϊκού Μετώπου τον ωθούν, σε πρώτη φάση, να ασπαστεί τον Μαρξισμό και, ακολούθως, να γίνει μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ιταλίας. Το 1937 ταξιδεύει στην Ελλάδα και στις ΗΠΑ όπου επισκέπτεται το Χόλυγουντ.

Έργο

Κινηματογράφος

Νεορεαλισμός

Διαβολικοί Εραστές (*Ossessione*, 1943)

Η γη τρέμει (1948) (*la terra trema*)

Το 1939, μετά το θάνατο της μητέρας του, ο Βισκόντι μετακομίζει από το Μιλάνο στη Ρώμη. Εκεί γνωρίζει ορισμένους νεαρούς διανοούμενους, μανιώδεις με τον κινηματογράφο και μαρξιστές. Πρόκειται για το Μάριο Αλικάτα, τον Τζουζέπε Ντε Σάντις, τον Τζιάνι Πουτσίνι και το Μικελάντζελο Αντονιόνι, μαζί με τους οποίους γράφει στο περιοδικό "Cinema" που διευθύνει ο Βιτόριο Μουσσολίνι, γιος του Μπενίτο Μουσσολίνι. Με τα άτομα της ομάδας αυτής ο Βισκόντι θα γυρίσει την πρώτη του ταινία, *Διαβολικοί Εραστές* (*Ossessione*) (1943). Βασισμένη πάνω στο μυθιστόρημα του Τζέιμς Μ. Κέιν, *Ο Ταχυδρόμος Χτυπάει πάντα δυο φορές*, αποτελεί τη γενέθλια ταινία του ιταλικού νεορεαλισμού, ενός όρου που καθιερώθηκε χάρη στο μοντέρ του φιλμ, Μάριο Σεραντρέι (*Mario Serandrei*). Τα γυρίσματα λαμβάνουν χώρα κατά τη διάρκεια του πολέμου με αποτέλεσμα οι συντελεστές της ταινίας να αντιμετωπίζουν σημαντικές δυσχέρειες: όλο το υλικό ελέγχεται από τη λογοκρισία του φασιστικού καθεστώτος ενώ με τα έξοδα βαρύνεται ο ίδιος ο Βισκόντι. Το *Ossessione* τaráζει τα νερά στον ιταλικό κινηματογράφο και γρήγορα απαγορεύεται από τη λογοκρισία.

Με την ολοκλήρωση της ταινίας, ο Βισκόντι αναλαμβάνει ενεργό ρόλο στην αντίσταση, συλλαμβάνεται και φυλακίζεται από τους Ναζί. Τα γεγονότα αυτά αποτυπώνονται στο ντοκιμαντέρ του *Μέρες Δόξας* (1945). Το 1948 το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας του αναθέτει να γυρίσει μια τριλογία με θέμα τη ζωή των ψαράδων της Σικελίας, των ανθρακωρύχων και των αγροτών. Τελικά μόνο το πρώτο μέρος της τριλογίας ολοκληρώνεται · πρόκειται για την ταινία *Η Γη Τρέμει*, βασισμένη στο μυθιστόρημα του Τζιοβάνι Βέργκα *Οι Μαλαβόλιε*. Γυρισμένη στο χωριό Άτσι Τρέτσα της νότιας Σικελίας με

ερασιτέχνες ηθοποιούς, κατοίκους του χωριού, θεωρείται χαρακτηριστικό δείγμα του ιταλικού νεορεαλισμού. Παρά τις αντιδράσεις που προκαλεί, η ταινία βραβεύεται με το Ειδικό βραβείο της Επιτροπής στο Φεστιβάλ Βενετίας 1948. Ακολουθεί το *Bellissima* (1951) στο οποίο ξεχωρίζει η ερμηνεία της Άννας Μανιάνι.

Απομάκρυνση από το νεορεαλισμό

Μπάρτ Λάνκαστερ, Κλαούντια Καρντινάλε, Αλέν Ντελόν - Ο γατόπαρδος (1963)

Το *Senso* (1954) αποτελεί σημείο καμπής στο κινηματογραφικό έργο του Βισκόντι, ο οποίος, για πρώτη φορά, απομακρύνεται από το νεορεαλισμό και υιοθετεί νέα θεματολογία που θα γίνει σήμα κατατεθέν των ταινιών του. Η ερωτική ιστορία μιας κόμισσας και ενός Αυστριακού αξιωματικού γίνεται η αφορμή για μια βαθιά ανάλυση της ιταλικής Ιστορίας και σημαντικών γεγονότων, όπως η ιταλική ενοποίηση, ο καταστροφικός πόλεμος του 1866 και η επιρροή της παρηκμασμένης αριστοκρατικής τάξης στα γεγονότα αυτά. Το σενάριο βασίζεται στην ομότιτλη νουβέλα του Καμίλο Μπόιτο, ενώ για τους πρωταγωνιστικούς ρόλους ο Βισκόντι αρχικά ζητά την Ίνγκριντ Μπέργκμαν και τον Μάρλον Μπράντο, αίτημα που ο παραγωγός αρνείται. Πρόκειται για την πρώτη έγχρωμη ταινία του Βισκόντι, την οποία οι κριτικοί έχουν επαινέσει για την πρωτότυπη φωτογραφία, την πλαστικότητα των εικόνων και την επιβλητική σκηνογραφία.

Το 1956 ο Βισκόντι αντιτίθεται δημόσια στη σοβιετική επέμβαση στην Ουγγαρία και το 1957 γυρίζει τις *Λευκές Νύχτες*, που αποτελούν διασκευή διηγήματος του Ντοστογιέφσκι και βραβεύονται με τον Αργυρό Λέοντα στο Φεστιβάλ Βενετίας του 1957. Η ταινία, όμως, που ο Βισκόντι αγαπούσε περισσότερο, όπως ο ίδιος είχε δηλώσει, είναι *Ο Ρόκο και τα αδέρφια του* (1960). Με αυτήν επιστρέφει στο νεορεαλισμό και καταπιάνεται, για δεύτερη φορά μετά το έργο *Η Γη Τρέμει*, με το θέμα του ιταλικού Νότου: Τα μέλη μιας οικογένειας του Νότου μεταναστεύουν στο Μιλάνο, ελπίζοντας να ξεφύγουν από τη μιζέρια και να βρουν ένα καλύτερο μέλλον. Παρά, όμως, τις προσπάθειές τους, η βαθμιαία διάλυση της οικογένειας, η δυστυχία και η ηθική κατάπτωση είναι αναπόφευκτες.

Τρία χρόνια αργότερα, το 1963, ο Βισκόντι βραβεύεται με το Χρυσό Φοίνικα στο Φεστιβάλ των Καννών για την ταινία *Ο Γατόπαρδος*, βασισμένη στο ομότιτλο μυθιστόρημα του Τζιουζέπε Τομάσι ντι Λαμπεντούσα. Ο Ιταλός σκηνοθέτης εστιάζει, για ακόμη μια φορά, στην παρακμή της αριστοκρατίας κατά το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα και στην άνοδο της μεγαλοαστικής τάξης. Χαρακτηριστικό στοιχείο της ταινίας είναι τα εντυπωσιακά σκηνικά, καθώς ακόμη και τα συρτάρια ήταν γεμάτα με αυθεντικά αντικείμενα εποχής.

Το 1965 ο Βισκόντι βραβεύεται εκ νέου στο Φεστιβάλ Βενετίας, κερδίζοντας το Χρυσό Λέοντα αυτήν τη φορά με την ταινία *Μακρινά Αστέρια της Άρκτου*. Ακολούθως, ο Βισκόντι αποφασίζει να μεταφέρει στην κινηματογραφική οθόνη το βιβλίο του Αλμπέρ Καμύ *Ο Ξένος* (1967), αλλά το αρχικό σενάριο συναντά την αντίδραση της χήρας του συγγραφέα, Φρανσίν Καμύ, που απαιτεί να τηρηθεί πιστά η πλοκή του μυθιστορήματος του συζύγου της. Τελικά, ο Βισκόντι αναγκάζεται να δεχθεί αλλαγές στο σενάριό του και να μην απομακρυνθεί από την αφηγηματική γραμμή του μυθιστορήματος.

Τα τελευταία χρόνια

Τζιανκάρλο Τζιανίνι και Λουκίνο Βισκόντι στα γυρίσματα του Αθώου (1976)

Τα τελευταία έργα του Λουκίνο Βισκόντι διακρίνονται από έντονη εσωτερικότητα και αρκετά αυτοβιογραφικά στοιχεία. Η παρακμή, η αποσύνθεση και τα ομοφυλοφιλικά ένστικτα χαρακτηρίζουν όλες τις δημιουργίες της τελευταίας περιόδου του σκηνοθέτη. Με την ταινία Οι Καταραμένοι (1969), που προτάθηκε για Όσκαρ καλύτερου σεναρίου, κατακρίνει τα εγκλήματα του ναζισμού μέσα από την αποσύνθεση μιας ισχυρής οικογένειας Γερμανών βιομηχάνων τη δεκαετία του 1930. Η αίσθηση παρακμής, η οποία αναδεικνύεται και χάρη στη φωτογραφία της ταινίας, καθιστά το εν λόγω έργο χαρακτηριστικό δείγμα της κινηματογραφικής αισθητικής του Βισκόντι. Ο Θάνατος στη Βενετία (1971), που απέσπασε το Μεγάλο Ειδικό Βραβείο Εικοσιπενταετίας του Φεστιβάλ των Καννών, αποτελεί μεταφορά της ομότιτλης νουβέλας του Τόμας Μαν και μια από τις πιο διάσημες ταινίες του, ενώ η “γερμανική τριλογία” ολοκληρώνεται με Το Λυκόφως των Θεών (Ludwig) (1972).

Το 1974 ο Βισκόντι, παρά την ήδη κλονισμένη υγεία του ολοκληρώνει μια ακόμα ταινία, τη Γοητεία της Αμαρτίας, που αποτελεί ίσως την πιο αυτοβιογραφική δημιουργία του. Οι παραγωγοί είχαν ορίσει ως “εφεδρικό” σκηνοθέτη τον πρωταγωνιστή Μπαρτ Λάνκαστερ, σε περίπτωση που η υγεία του Βισκόντι δεν του επέτρεπε να συνεχίσει τα γυρίσματα. Η πλοκή του έργου περιστρέφεται γύρω από έναν ηλικιωμένο και μοναχικό καθηγητή, ο οποίος αναστατώνεται όταν μια οικογένεια νεόπλουτων αστών και ένας διεφθαρμένος αλλά γοητευτικός νέος εισβάλλουν στη μονότονη ζωή του. Πρόκειται για μια σκληρή κριτική της πολιτικής και κοινωνικής κατάστασης της μεταπολεμικής Ιταλίας, ενώ σε δεύτερο επίπεδο η ταινία πραγματεύεται τον κρυφό ομοφυλοφιλικό ερωτισμό μεταξύ του καθηγητή και του νεαρού Κόνραντ. Η τελευταία ταινία του Βισκόντι είναι Ο Αθώος(1976), που γυρίζεται ενώ ο σκηνοθέτης είναι πλέον σχεδόν παράλυτος. Βασισμένη στο ομότιτλο μυθιστόρημα του Γκαμπριέλε ντ’ Ανούτσιο αποτελεί μια σκληρή κριτική της αριστοκρατίας και της αλαζονείας της εξουσίας.

Ο Λουκίνο Βισκόντι πεθαίνει στις 17 Μαρτίου του 1976 στη Ρώμη, ενώ Ο Αθώος βρίσκεται ήδη στη φάση του μοντάζ. Ολοκληρώνεται από τους συνεργάτες του, με βάση τις δικές του υποδείξεις, και προβάλλεται στο Φεστιβάλ των Καννών της ίδιας χρονιάς ως φόρος τιμής στο σκηνοθέτη.

Θέατρο

Η όπερα Τροβατόρε του Βέρντι στο θέατρο Λα Φενίτσε της Βενετίας (από την ταινία Έτσι Τελείωσε Μια Μεγάλη Αγάπη [1954] του Βισκόντι)

Εκτός από τον κινηματογράφο, σημαντική είναι η προσφορά του Βισκόντι και στο θέατρο. Η πρώτη του θεατρική παράσταση είναι το έργο Τρομεροί Γονείς του Ζαν Κοκτώ, που ανεβαίνει στο θέατρο Ελιζέο της Ρώμης τον Ιανουάριο του 1945. Η επαναστατική σκηνοθεσία του έργου, βασισμένη στο μοντέλο του νεορεαλισμού του Ossessione, προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση Ακολούθως, και ιδίως στα πρώτα χρόνια της καριέρας του, ο Βισκόντι σκηνοθετεί αρκετές θεατρικές παραστάσεις, κυρίως έργα των Τσέχωφ, Σαίξπηρ, Τένεσι Ουίλιαμς και Άρθουρ Μίλερ, ενώ το 1953 ανεβάζει τη Μήδεια του Ευριπίδη. Συνεργάζεται επίσης με το θίασο της Ρίνα Μορέλι και του Πάολο Στόππα αλλά και με τον διάσημο

Προσωπογραφίες:Λουκίνο Βισκόντι

Συντάχθηκε απο τον/την Άννα Ειρήνη

Τετάρτη, 20 Μάρτιος 2013 08:44 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 20 Μάρτιος 2013 08:48

ηθοποιό Βιτόριο Γκάσμαν.

Όπερα

Η αγάπη του Βισκόντι για την όπερα είναι εμφανής από την ταινία του 1954 *Senso*, η οποία ξεκινά με την τέταρτη πράξη του Τροβατόρε, γυρισμένη στο Θέατρο Λα Φενίτσε της Βενετίας. Η πρώτη του όπερα ήταν η Βεστάλε που ανέβηκε στη Σκάλα του Μιλάνου τον Δεκέμβριο του 1954.

Ακολούθησαν δύο όπερες που άφησαν εποχή στη Σκάλα του Μιλάνου Η Τραβιάτα το 1955 και η Άννα Μπολένα το 1957, με πρωταγωνίστρια και στις δύο τη Μαρία Κάλλας. Ο Βισκόντι, άλλωστε, επηρέασε βαθύτατα την καριέρα της μεγάλης ντίβας, αφού μέσα από τη συνεργασία τους τη βοήθησε να τελειοποιήσει το υποκριτικό της ταλέντο

Το 1958 ακολούθησαν ο Ντον Κάρλος του Βέρντι από τη Βασιλική Όπερα του Λονδίνου, ο Μάκβεθ του Βέρντι στο Σπολέτο και ο Τροβατόρε στο Κόβεντ Γκάρντεν το 1964. Το 1966 ο Φάλσταφ του Βέρντι στην Κρατική όπερα της Βιέννης απέσπασε διθυραμβικά σχόλια από τους κριτικούς, ενώ αντίθετα η όπερα του Βέρντι Σιμόν Μποκανέγκρα το 1969 με τους ηθοποιούς ντυμένους με γεωμετρικού τύπου κοστούμια προκάλεσε έντονες συζητήσεις. Προσωπική ζωή

Ο Λουκίνο Βισκόντι δεν έκρυψε ποτέ πως είναι ομοφυλόφιλος, όπως και ο πατέρας του, Τζιουζέπε] Η ομοφυλοφιλία του εκφράζεται ανοιχτά για πρώτη φορά την περίοδο που ζει στο Παρίσι ενώ σύντροφοι του υπήρξαν ο σκηνοθέτης και συνεργάτης του Φράνκο Τζεφιρέλι και ο Αυστριακός ηθοποιός Χέλμουτ Μπέργκερ που πρωταγωνιστεί στις ταινίες Οι Καταραμένοι, Το Λυκόφως των Θεών και Η Γοητεία της Αμαρτίας. Η ομοφυλοφιλία είναι ένα θέμα που απαντά σε αρκετές ταινίες του Βισκόντι, κυρίως σε αυτές της τελευταίας περιόδου. Πάντως, σε κανένα έργο του δεν πρωταγωνιστεί κάποιος ανοιχτά ομοφυλόφιλος χαρακτήρας, αλλά συχνά παρατηρείται ένας υφέρπων ομοφυλοφιλικός ερωτισμός και ανεκδήλωτα ομοφυλοφιλικά ένστικτα μεταξύ των ηρώων

Από την οικογένεια του, ιδιαίτερη αδυναμία είχε στη μητέρα του, Κάρλα, αλλά και στην αδελφή του Ουμπέρτα. Η βίλα του στη νήσο Ίσκια λειτουργεί πλέον ως πολιτιστικό ίδρυμα και μουσείο αφιερωμένο σε αυτόν.

Φιλμογραφία

Ταινίες μεγάλου μήκους

Διαβολικοί Εραστές (*Ossessione*, 1943)

Η Γη Τρέμει (*La terra trema*, 1948)

Bellissima, 1951

Έτσι Τελείωσε Μια Μεγάλη Αγάπη (*Senso*, 1954)

Λευκές Νύχτες (*Le notti bianche*, 1957)

Ο Ρόκο και τ' Αδέλφια του (*Rocco e i suoi fratelli*, 1960)

Ο Γατόπαρδος (*Il gattopardo*, 1963)

Μακρινά Αστέρια της Άρκτου (*Vaghe stelle dell'Orsa*, 1965)

Ο Ξένος (*Lo straniero*, 1967)

Οι Καταραμένοι (*La caduta degli dei*, 1969)

Θάνατος στη Βενετία (*Morte a Venezia*, 1971)

Προσωπογραφίες:Λουκίνο Βισκόντι

Συντάχθηκε απο τον/την Άννα Ειρήνη

Τετάρτη, 20 Μάρτιος 2013 08:44 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 20 Μάρτιος 2013 08:48

Το Λυκόφως των Θεών (Ludwig, 1972)

Η Γοητεία της Αμαρτίας (Gruppo di famiglia in un interno, 1974)

Ο Αθώος (L'innocente, 1976)

Άλλες ταινίες

Μέρες Δόξας (Giorni di gloria — ντοκιμαντέρ, 1945)

Σημειώσεις πάνω σε μια Είδηση Εφημερίδας (Appunti su un fatto di cronaca, 1951)

Anna Magnani (επεισόδιο της σπονδυλωτής ταινίας Εμείς οι Γυναίκες [Siamo donne], 1953)

Η Δουλειά (Il lavoro – επεισόδιο της σπονδυλωτής ταινίας Βοκκάκιος '70 [Boccaccio '70], 1962)

Η Μάγισσα στην Πυρά (La Strega Bruciata Viva — επεισόδιο της σπονδυλωτής ταινίας Οι Μάγισσες [Le Streghe], 1967)

Θεατρογραφία

Θέατρο

Τρομεροί Γονείς του Ζαν Κοκτώ (1945)

Η Πέμπτη Κολόνα του Έρνεστ Χέμινγκουεϊ (1945)

Η Γραφομηχανή του Ζαν Κοκτώ (1945)

Αντιγόνη του Ζαν Ανούιγ (1945)

Κεκλεισμένων των Θυρών του Ζαν-Πωλ Σαρτρ (1945)

Έγκλημα και Τιμωρία του Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι (1946)

Γυάλινος Κόσμος του Τένεσι Ουίλιαμς (1946)

Ευρυδίκη του Ζαν Ανούιγ (1947)

Όπως σας Αρέσει του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ (1948)

Λεωφορείον ο πόθος του Τένεσι Ουίλιαμς (1949)

Τρωίλος και Χρυσήδα του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ (1949)

Ο Θάνατος του Εμποράκου του Άρθουρ Μίλερ (1951)

Η Λοκαντιέρα του Κάρλο Γκολντόνι (1952)

Τρεις Αδελφές του Αντόν Τσέχωφ (1952)

Οι Βλαβερές Συνέπειες του Καπνού του Αντόν Τσέχωφ (1953)

Μήδεια του Ευριπίδη (1953)

Η Χοάνη του Άρθουρ Μίλερ (1955)

Θείος Βάνια του Αντόν Τσέχωφ (1955)

Δεσποινίς Τζούλια του Άουγκουστ Στρίντμπεργκ (1957)

Ο Ιμπρεσάριος της Σμύρνης του Κάρλο Γκολντόνι (1957)

Ψηλά από τη Γέφυρα του Άρθουρ Μίλερ (1958)

Μετά την Πτώση του Άρθουρ Μίλερ (1965)

Βυσσινόκηπος του Αντόν Τσέχωφ (1965)

Έγκμοντ του Γιόχαν Βόλφγκανγκ Γκαίτε (1967)

Όπερα [Επεξεργασία]

Προσωπογραφίες:Λουκίνο Βισκόντι

Συντάχθηκε απο τον/την Άννα Ειρήνη

Τετάρτη, 20 Μάρτιος 2013 08:44 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 20 Μάρτιος 2013 08:48

Βεστάλε του Gaspare Spontini (1954)
Υπνοβάτις του Βιντσέντζο Μπελίνι (1955)
Τραβιάτα του Τζουζέπε Βέρντι (1955)
Άννα Μπολένα του Γκαετάνο Ντονιτσέττι (1957)
Ιφιγένεια εν Ταύροις του Κρίστοφ Βίλιμπαλντ Γκλουκ(1957)
Ντον Κάρλος του Τζουζέπε Βέρντι (1958)
Μάκβεθ του Τζουζέπε Βέρντι (1958)
Ο Δούκας της Άλμπα του Γκαετάνο Ντονιτσέττι (1959)
Σαλώμη του Ρίχαρντ Στράους (1961)
Τραβιάτα του Τζουζέπε Βέρντι (1963)
Οι Γάμοι του Φίγκαρο του Βόλφγκανγκ Αμαντέους Μότσαρτ (1964)
Τροβατόρε του Τζουζέπε Βέρντι (1964)
Ντον Κάρλος του Τζουζέπε Βέρντι (1965)
Φάλσταφ του Τζουζέπε Βέρντι (1966)
Ιππότης με το Ρόδο του Ρίχαρντ Στράους (1966)
Τραβιάτα του Τζουζέπε Βέρντι (1967)
Σιμόν Μποκανέγκρα του Τζουζέπε Βέρντι (1969)
Μανόν Λεσκώ του Τζιακόμο Πουτσίνι (1973)

Πηγές: klg.gr, el.wikipedia.org

<http://nadinanews.wordpress.com>